

Arrest

nr. 119 128 van 19 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 17 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 2 oktober 2013 een tweede asielaanvraag in. Op 7 oktober 2013 werd verzoekers tweede asielaanvraag overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De commissaris-generaal heeft op 11 oktober 2013 beslist tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 17 oktober 2013 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie beslist dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 *quinquies*. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering tot nietigverklaring aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het gaat *in casu* om een gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, zodat deze na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niet anders kan dan de verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft dus geen belang bij de huidige vordering.

2.2. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: *“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”* Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. *In casu* werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Door de bestreden beslissing wordt het verbod op een onmenselijke behandeling miskend doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de feitelijke situatie waarin verzoeker zich bevindt. (artikel 3 EVRM). Ook wordt artikel 13 EVRM (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel) geschonden. Een schending van artikel 3 EVRM staat vast. Bij de indiening van zijn asielaanvraag, heeft hij er op gewezen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien hij terug zou keren naar zijn land van herkomst, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 2 en 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Verzoeker is afkomstig uit Servië/Kosovo en riskeert aldaar te worden vervolgd, minstens een reëel risico te lopen op ernstige schade. Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om alle bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan helemaal niet tegemoet komt. De bestreden beslissing ontbeert in casu elke motivatie en verwijst slechts naar het artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete elementen die verzoeker heeft opgeworpen schendt zij het artikel 2 en 3 EVRM. Nog geen week na de weigering van zijn asielaanvraag wordt de bestreden beslissing, routinematig, zonder deugdelijk onderzoek genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. De administratieve overheid is gehouden, als gevolg van de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur om wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen op het moment dat het beslist. Om zorgvuldig te handelen, diende er rekening te worden gehouden met de asielaanvraag van verzoeker. Dat het kennelijk onredelijk is van de Dienst Vreemdelingenzaken, en tevens onzorgvuldig is, om verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, wanneer hij een beroep heeft ingediend tegen de weigering van zijn asielaanvraag, en terug zou worden geleid naar een gevaarlijk land. Verzoeker kan zich beroepen op een verdedigbare klacht in de zin van artikel 13 EVRM. Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens duidelijk bepaald heeft dat elk persoon recht moet hebben op een effectief beroep tegen een beslissing die een van de door het EVRM gewaarborgde rechten zou

schenden, op voorwaarde dat zijn rechtsmiddel "verdedigbare grieven" bevat die op het Verdrag stoelen (EHRM 05.02.2002, nr. 51564/99, Conka t. België). Uit het voorgaande blijkt dat de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel een schending zou uitmaken van het artikel 7 Vreemdelingenwet, van het verbod van onmenselijke behandeling (artikel 3 EVRM), de zorgvuldigheidsplicht en van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (artikel 13 EVRM). Dat de bestreden beslissing waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, onwettig is. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

Op 11 oktober 2013 beslist de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in, gekend bij de Raad onder nr.140 242. Met arrest nr. 119 127 van 19 februari 2014 verwerpt de Raad dit beroep.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.) 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Een louter verwijzing naar rechtspraak op zich, zonder deze op de persoonlijke situatie te betrekken, volstaan niet om aan te nemen dat er een schending is van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, en *in casu* maakt de verzoekende partij de schending van artikelen 2 en 3 EVRM dan ook niet aannemelijk.

Wat artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232). Aangezien de schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC